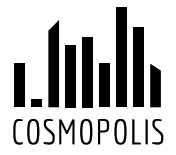

Čokoládový klub

Carole Matthewsová

Čokoládový klub

Carole Matthewsová

Přeložila Lucie Libovická

The Chocolate Lovers' Club

Copyright © Carole Matthews 2007

First published in the United Kingdom in the English language in 2007

by Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

Translation © Lucie Libovická, 2022

Cover illustration © Kateřina Brabcová, 2022

ISBN 978-80-271-3365-9

Kapitola 1

„Naval další, šlehnu si ještě jednu!“ volám.

Zvedá obočí. „Nepřeháníš to?“

„Kdepak, to zvládnou.“

„Aby ses nepředávkovala,“ varuje mě. „To je moc i na otrlou konzumentku, jako jsi ty.“

„Já? Nikdy.“

Když mám krizi, je pro mě nejlepším lékem madagaskarská plan-tážní čokoláda. Vyléčí všechno, naprosto všechno, nikdy nezklame. Je to lék na jakékoli neduhy od zlomeného srdce po bolest hlavy, a obou jsem si ve svém životě užila dost, to vám řeknu.

„Sem s ní, chlapče,“ přikyvuji vážně a můj dealer mi podává drogu. Vydechnu úlevou. Čokoláda. Ňam. Ňam. *Ňam!* To je blaho, rozkoš na jazyku. Krémová, sladká, lahodná čokoláda. Nikdy se jí nenabažím.

Už po prvním ukousnutí cítím, jak se mi začíná příjemně rozlévat v těle a tišit mou bolest. Jsou chvíle, kdy je čokoláda odpovědí na všechny vaše modlitby.

„Tak co, už je ti líp?“

„Snad jo,“ odpovím s nuceným úsměvem.

„Za chvíli přijde ta vaše banda a budeš v pohodě.“

„Vím. Díky, Clive. Jsi můj zachránce.“

„Jsem ti zcela k službám, má milá.“ Zvedá ruku a prsty naznačuje V jako vítězství, teatrálně, přehnaně dramaticky. Je to holt gay, tak mu to budiž povoleno.

Hledám skryté útočiště, vyberu si pohovku v koutě a klesnu na ni. Unavené svaly se mi začínají uvolňovat, a když vdechuji silnou vůni vanilky, cítím, že už se mi začíná pročistňovat hlava.

Těmhle neodolatelným touhám nepodléhám jediná. Zdaleka ne. Jsem součástí malé, ale k dokonalosti dovedené sekty, kterou jsme

pokřtily Čokoládový klub. Naše banda provinilců má jen čtyři členky a scházíme se v našem *Čokoládovém nebi* tak často, jak jen můžeme. Je to ráj závislaček, něco jako opiové doupě čokoholiček. Je zastrčené v postranní uličce, dlážděné kočičkami hlavami, v elegantní čtvrti Londýna, ale neřeknu vám kde, protože tím by se mé tajemství vyzradilo a do naší oblíbené zašívárny by se v touze po čokoládě přihnaly hordy žen s rozšířenýma očima a pokazily by její atmosféru. Jako když narazíte na úžasnou destinaci pro dovolenou – kilometry opuštěných bílých pláží, útulné malé restaurace a báječné noční kluby. Pak o ní každému vyprávíte, jak tam bylo báječně, a příští rok je to tam plné lidí, kteří přiletěli nízkonákladovými aerolinkami, a na pláži nemůžete udělat krok kvůli odulým tělům v korálky pošitých saroncích z Matalanu a všude vás otravuje hlasitá hudba. Všechny útulné malé restaurace teď podávají párky a hranolky a noční kluby nabízejí drinky za polovic a na vytváření pěny mají stroje. Ale zatím je *Čokoládové nebe* oblíbené místo jen několika lidí s vybraným vkusem. Doufám, že to tak zůstane nadlouho.

Nechám hlavu spadnout dozadu a dopřeju si ještě jednou, strčím si do pusy další kousek božské čokolády a znovu přitom procítěně vzdychnu.

Jmenuji se Lucy Lombardová a považuji se za zakladatelku klubu, protože já jsem ta šťastná duše, která objevila *Čokoládové nebe* jako první. Na dnešek byla spěšně svolaná neplánovaná schůze Čokoládového klubu. Pokud některá z nás pošle esemesku ČOKOLÁDOVÁ POHOTOVOST, všeho necháme, jak to jen jde, a běžíme do naší svatyně. Je to stejné, jako když oznámíte lékaři, který má zrovna službu na telefonu, že srdce pacienta nevykazuje žádnou činnost. Dneska jsem schůzi svolala já. Jen počkejte, až řeknu svým nejlepším kamarádkám, co se stalo. Nebudou tomu věřit. Nebo spíš budou.

Jako první se dostavuje Autumn. Vřítí se do dveří, zrovna když dojdám svůj poslední kousek čokolády. „Jsi v pořádku?“ ptá se bez dechu. Autumn Fieldingová je takový ten typ člověka, který musí neustále o někoho pečovat.

„Marcus. Už zase,“ vysvětluju. To je teoreticky můj draze milovaný přítel, ale teď už nejspíš bývalý.

Autumn soustrastně zamlaská.

Před mnoha měsíci jsem sem chodívala sama a skrývala se v kouřích. Popravdě řečeno nerada jím na veřejnosti, a zejména nesnáším, když se na mě lidi dívají, jak baštím čokoládu. Mám podezření, že ani smažkám se nelíbí, když je někdo pozoruje, jak šňupou kokain nebo si píchají heroin. Nechat na sebe čučet, když si užíváte svých perverzních choutek, to je zahanbující. (Pokud ovšem vaši perverzní choutkou není právě nechat na sebe čučet, řekla bych.) Ve skutečnosti přitom neslintám, ale připadám si tak. A myslím, že se mnou v této věci budete souhlasit: slintat se má radši jen v soukromí.

Právě při jedné z mých návštěv, když jsem tu byla sama, jsem se seznámila s Autumn. V kavárně nebylo volné místo kromě toho vedle mě, takže si přisedla. Okamžitě jsme se spřátelily. Jenže kdo by *neměl rád* Autumn. Pokud vám ovšem nevadí lidé, kteří si nedokážou pomoci a jsou soustavně milí. Jedno varování. Rodiče, dejte si pozor: pokud hodláte pojmenovat svou dceru Autumn, až dospěje, nevyhnutelně bude mít kudrnaté zrzavé vlasy a bude volit Stranu zelených jako tahle.

Autumn je žena posedlá hořkou čokoládou. Ve světě psychologie čokolády – jsem si jistá, že něco takového existuje – to znamená, že skrývá svou temnou stránku. Autumn čokoládu mlsá – šetří si ji, vychutnává ji, každý ždíbec si rozdělí na tisíc ukousnutí, díky čemuž si podle mě nepřipadá tak provinile vůči chudým lidem. Když uspokojuje svůj chtíč po čokoládě, trpí hrozným pocitem viny. My ostatní se soužíme kvůli počtu kalorií, které ztláskáme, a kvůli tomu, na jak dlouho se nám usadí na hýždích. Autumn se trápí kvůli hladovějícím dětem, kterým musí stačit k přežití miska rýže denně a na čokoládu nemůžou pomyslet ani ve snu. Já se o hladovějící děti nestarám, snažím se je ze svých představ naprosto vytěsnit, protože, upřímně řečeno, mám doma svých starostí dost.

„Musíme si dát horkou čokoládu, ta nám zvedne náladu,“ navrhuje Autumn, zatímco si odvazuje šálu. Bezpochyby ji upletla nějaká chudá mexická pubertáčka a utržené peníze jí ve špinavém slumu vystačí na jídlo po celý rok. Potřebuju sníst víc čokolády, abych se cítila líp.

„Clive,“ zavolám na našeho přítele a dodavatele za pultem. „Za chvíli tu budou i ostatní. Co kdybys nám začal chystat horkou čokoládu?“

„Jasně,“ odpoví a dá se do práce.

Pak vstoupí Nadia. Přijde ke mně, obejmeme mě a zadívá se mi pozorně do očí. „Není pro tebe ten pravý.“

„Já vím.“ Všechny to víme. Nemusí se vůbec ptát, kdo zapříčinil mou krizi. Je to vždycky Marcus. „Právě jsme objednaly horkou čokoládu.“

„Skvělé.“

Nadia Stoneová je osoba, která se kdysi přidala k naší roztomilé dvojce, čímž ji změnila v partu. Do *Čokoládového nebe* jednou vpadla kolem oběda. Vypadala vystresovaná a jako by měla pláč na krajíčku, pak si objednala od Tristana, Cliveova obchodního i životního partnera, spoustu dobrůtek, a to spíš ve spěchu, než aby si vybrala ty nejlepší laskominy. Obě, Autumn i já, jsme se uměly vzít do jejích pocitů, protože jsme na tom byly stejně už milionkrát. Takže bylo správné vzít ji tu a tam pod svá křídla.

Autumn a já jsme už tehdy propadly zvyku setkávat se v kavárně minimálně jednou týdně. V případě stresu jsme si dovolily zajít sem i dvakrát. Teď už tak pravidelnou docházku nemáme.

Nadia je mezi námi jediná, kdo má dítě. Má zhýčkaného tříletého prcka. Nejsou takoví ale všichni? Její syn se jmenuje Lewis a hlavním důvodem *jejích* slz bylo to, že se dlouhé noci za sebou nevyspala, ale v současnosti už je to lepší. Teď už Lewis často prospí celou noc, takže Nadia má konečně šanci normálně fungovat v reálném světě.

Nadia se v čokoládě nevyzná. Tvrdí, že je to její jediné potěšení, ale zhltně ji, aniž si ji vychutná. Píšu jí čárku do knihy hříchů. Pokud je člověk na něčem závislý, musí si to aspoň umět užít. Nadia dlabe čokoládu pro útěchu – dokážu si představit, že stejně tak to dělá devadesát devět procent ženské populace. Nosí velikost deset jako já, ale jen taktak se do ní vejde. Z toho, že se po porodu Lewise už nedostala zpět na svou váhu, viní právě čokoládu. Já bych to přičítala spíš tomu, že spořádá synovu čokoládu, ještě než se k ní dostane on. Dokonce přiznává, že když se synek nedívá, slíže mu čokoládu i z celozrnných sušenek.

„Nesnáším britské počasí.“ Přichází Chantal, poslední členka naší čtyřky. Padne na židli a vytřepává si z lesklých vlasů kapky deště.

Chantal Hamiltonová pochází ze slunné Kalifornie a stejně jako Nadia je vdaná. Má pohádkově bohatého manžela, jmenuje se Ted, pracuje v City a dalo by se říct, že je svým způsobem finanční génius. Chantal je z nás nejstarší, táhne jí na čtyřicet, ale je bezkonkurenčně krásná a elegantní. Je vysoká, štíhlá, vždycky dokonale oblečená, je až nemožně nádherná a nadaná. Kdyby byla kůň, byla by plnokrevník. Nosí uhlazený účes, tmavé vlasy jí stříhá jeden z nejlepších kadeřníků v Londýně, kterého každou chvíli ukazují v televizi. Každíčký vlásek jí za všech okolností zůstává na svém místě. Chantal pokaždé uvedou do VIP salonku a v rámci stříhání jí tam nabídnou zdarma šampaňské. To mají někteří lidé život! Nosí takové boty, že už jen z pohledu na ně mě bolí nohy, a nakupuje v luxusních buticích, kde si musíte domluvit návštěvu předem a kde kolem vás pobíhají stylistky, které by zákaznice s běžným zůstatkem na účtu vyděsily k smrti. Ano, Chantal Hamiltonová má v životě všechno.

Všechno, až na manžela, který by se s ní toužil milovat.

Je to pravda. Dnes, v téhle době, kdy předpokládáme, že všichni chlapi myslí jen na to jedno, se Chantal a Ted milují tak jednou za rok. Dvakrát, pokud se jí podaří ho o Vánocích opít smrtící kombinací vodky a čehosi, co nazývá „vaječný koňak“. Zní to ohavně. Ještě se s ním dá počítat možná na Valentina a její narozeniny, ale jinak je milování v rukou božích. Chantal by si přála, aby bylo radší v rukou a slabínách Tedových.

Přestože se jí dostalo výborného vzdělání a byla obdařena prvotřídním vzhledem, je Chantal také nevybíravým jedlíkem čokolády, ale odmítá přiznat, že je na ní závislá. Naše americká kamarádka prostě trvá na tom, že má občas „chuť na sladké“. Já bych to nazvala spíš tak, že si odmítá přiznat pravdu, jak na tom ve skutečnosti je.

„Tak proč jsme tady?“ vyzvídá Chantal. „Mělas vidět zadek toho fotografa, kterému jsem právě musela dát kopačky.“ Chantal si totiž našla způsob, jak se vyrovnat s tím, že její manžel nemá chuť věnovat se svým manželským povinnostem. Není potřeba zdůrazňovat, že Chan-

tal radši svým fotografům dává kopačky sama, než aby odkopli oni ji.
„Měla jsem radši zůstat s ním.“

„To ne,“ reaguju na její poznámku rozmrzele.

Clive přináší podnos se čtyřmi kouřícími sklenicemi. Je v nich horká čokoláda se šlehačkou posypanou hoblinkami mléčné čokolády. Pokládá ho na nízký stolec mezi námi. Ze sklenic se vznáší v kroužcích pára. To je to pravé, co nám zahřeje prochladlé prsty u nohou – a mně pohladí zlomené srdce.

„Upekl jsem *feuillantines*,“ oznámí nám hrdě a dramaticky zvedne oči k nebi, čímž zdůrazní, že máme šanci okusit vskutku nebeskou manu. „Tenoučké plátky oplatky s příchutí zázvoru, hřebíčku, muškátového oříšku a skořice.“ Souhlasně pokyvujeme. „To *musíte* ochutnat.“

Upřímně řečeno, kdo by se mu protivil?

„Tak do toho, dámy.“ Rozdám sklenice a všechny naráz v očekávání vzdychneme.

Mé kamarádky z klubu a já se zaboříme do měkkých, hlubokých pohovek. Usrkneme najednou horkou čokoládu a ozve se druhý kolektivní povzdech – tentokrát oceňující.

„Tak o co jde?“ pobízí mě Chantal.

Autumn už má kolem pusy kolečko čokolády a oči doširoka rozvřené zvědavostí.

Rozhlédnu se kolem po svých dobrých kamarádkách. „Sedí se vám pohodlně?“ Všechny přikývnu a simultánně se natáhneme pro lákavé *feuillantines* máčené ve vysokoprocenní čokoládě. „Tak odkud mám začít...“

Kapitola 2

Žena, která mlsá čokoládu, ji zase musí nějakým způsobem dostat z těla ven, to je první pravidlo vesmíru. Takže v úterý večer chodívám na jógu. Dojím poslední sousto tyčinky Mars a odhodím obal do odpadkového koše. Je šest hodin, hledám pod psacím stolem tašku na cvičení a doufám, že se mi podaří rychle zmizet.

V současné době pracuju ve firmě Targa, což je počítačová společnost specializující se na obnovu dat, ať už to znamená cokoli. Víím jen to, že zde pracuju častěji než v jiných firmách a že tu zastávám pozici sekretářky na záskok. Mrhám tak mediálními studii, kterými jsem po velkém boji taktak s odřenými zády prolezla, ale stejně všichni kolem mě zastávají názor, že je to „titul k ničemu“. V Tarze se pracuje pod stresem jako nikde jinde, takže nemocných a práce neschopných je tu pořád dost. Podle mého názoru by některým mým kolegyním prospěly lekce jógy víc než mně. Jak se zdá, kdykoli některá zaměstnankyně otěhotní, hledají důvod, jak tu ubohou, nešťastnou ženu rovnou vyhodit, což vyžaduje dost času a vynalézavosti. Takže za posledních pár let jsem tu strávila na záskok víc času, než by odpovídalo pár řádným mateřským dovoleným. Na zákoník práce se tu moc nehledí.

Existuje ještě několik dalších důvodů, proč v Tarze ráda pracuju, a jedním z nich je, že se nachází nebezpečně blízko *Čokoládovému nebi*, když sebou mrsknu, stíhám tam zaskočít během pauzy na oběd. Má současná práce spočívá v tom, že dělám poskoka a plním rozmary všeho druhu šesti různým členům obchodního oddělení pod dohledem ostrážního oka obchodního ředitele pana Aideny Holbyho.

„Ahoj, Krásko,“ zdraví mě Aiden Holby, když prochází kolem mého pracovního stolu. „Zase mizíš a budeš zvedat nohy až za hlavu?“

Targa je také velmi politicky nekorektní společnost. Sexuální hara-

šení a zneužívání personálu obecně se tu nejen přehlíží, ale dokonce povzbuzuje, hlavně z toho důvodu, že to je jediný možný způsob, jak uniknout zmíněnému neustálému stresu. Nezbytnou podmínkou přijetí do firmy je schopnost nechutně flirtovat a bohatá slovní zásoba urážek a útočných vět.

„Ano. To jóga vyžaduje.“

„Co bych za to dal, abych tě viděl, jak se ohýbáš v přiléhavém a sporém lycrovém trikotu.“

„Cože?“

Zvedá ruku. „Nepřerušuj mě. Právě mě přepadly mužské choutky.“

„Jen si klidně sni dál,“ odseknou a vyrazím ke dveřím.

„Jdu později s chlapy na drink do Space Baru,“ oznamuje mi se zářícím úsměvem. „Nepřidáš se k nám?“

„Nemůžu, ale děkuju.“

„Koupím ti tu čokoládovou vodku, co jsi do ní blázen.“

To je lákavé. Existuje jen jediná věc, která překoná čokoládu, a to je čokoláda kombinovaná s alkoholem. „Radši si to nechám ujit,“ odmítám ve snaze chovat se mravně.

„Doufal jsem, že tě opiju, že bys pak třeba dostala chuť mě svádět.“

„Tolik vodky si nemůžeš dovolit.“

Mírně se směje. „Dobrou noc, Krásko. Uvidíme se zítra.“

Aiden mě neustále oslovuje „Krásko“, ale nejsem si jistá, jestli mi tak říká, protože si myslí, že jsem krásná, nebo proto, že má po kanceláři rozsetou spoustu holek na záskok a oslovuje nás všechny stejně. Aby se vyhnul případným problémům, kdyby si nezapamatoval jména všech brigádnic. Já *jemu* ale „Krasavče“ neříkám, přestože krásný je.

Aiden Holby dostal do vínku vzácný šarm. Všechny zaměstnankyně, zejména ty určitého věku a ty, které snadno podlehnou, zastávají názor, že je báječný. Je vysoký, tmavovlasý a neuvěřitelně pohledný. Fakt, že se nezkrotně, troufale usmívá a v očích mu nezbedně jiskří, neunikl ani mé pozornosti. Občas se přistihnu, že v Čokoládovém klubu mluvím o panu Aidenu Holbym dost nadšeně, takže mu holky dle očekávání daly přezdívku „Idol“. Ale není to tak, že by byl můj šéf

můj idol, že bych byla do něho zamilovaná, to fakt ne. Mimoto je pan Aiden „Idol“ Holby z přesvědčení svobodný muž a já jsem zadaná, mám dlouhodobý vztah. Jsem Marcusovi věrná na nejvyšší možné úrovni, i když mé kamarádky z Čokoládového klubu často poukazují na to, že má oddanost vůči němu je naprosto scestná.

Kapitola 3

Přidávám se k davu směřujícímu dolů do podzemky a jedu pár stanic do klubu, kam chodím na lekce jógy. Není nijak luxusní, ale můj ubohý rozpočet si jiný nemůže dovolit. Vlastně i tehle je nad jeho možnosti, ale nedělám z toho vědu. Neleskne se v něm všude chrom a povrchy tu nejsou z mléčného skla. Přestože to v šatnách neustále smrdí lacinou dezinfekcí, čistota tu není zrovna příkladná, a tak se ve sprchách nikdy nezdržuju dlouho. V tělocvičnách to neustále slabě páchne zatuchlým potem. Klimatizace pořádně nefunguje a dneska je velmi teplo, tak horko, že vám Toffee Crisps v kabelce změkknou a jsou spíš žvýkavé než křupavé. Jak to vím? No... chci si je po cestě sníst obědu. Přece si sem chodím pravidelně mučit tělo, takže ty kalorie zase vypotím, a tím se to pěkně vyrovná.

Svádím sama se sebou neustálý boj, abych příliš neztloustla a nebyla spíš koule než baculka. Nejsem nijak vysoká, jsem přírodní blondýnka a vzhledem k mé závislosti se nedá říct, že jsem *jako proutek*. Kdybych se někdy náhodou stala objektem bulvárního skandálu, nejspíš by mě popsali jako „plnoštíhlou“ nebo „s křivkami“ a dali by mi přezdívku „Svůdná Lucy“ nebo „Štabajzna Lucy“. Já bych zašla ještě dál a říkala bych si „Sádelnatá Lucy“.

Kdysi jsem mívala ambice, ale teď sama nevím, jestli mi ještě nějaké zůstaly. Víím jen to, že nechci strávit zbytek svého života papírováním a nošením kafe lidem, kteří se ani nenamáhají zapamatovat si moje jméno, protože tu nebudu pracovat dlouho. I po všech těch letech se topím v nesplacených studentských půjčkách, ale jednoho dne přestanu utrácet všechny své peníze za nadbytečné kalorie a začnu si šetřit na něco užitečného. Přestože už jsem se přehoupla na tu horší stranu třicítky, snáším to naprosto v pohodě.

Nejsem ani smutná svobodná žena, ani samolibá vdaná paní. Mám

stálého přítele – občas. Ten muž, jemuž se líbím a jenž si mě hodlá vzít – jednou, někdy –, se jmenuje Marcus Canning. Už spolu chodíme pět let a náš vztah v současné době spěje k „závazku“, což je bezva.

Jakmile se dostávám do blízkosti fitka, opouští mě odvaha. Chodím na jógu, aby mi pomohla snížit hladinu stresu, ale nevím nevím, jestli to v mém případě funguje. Když tam totiž bez pohnutí ležím, s pěstmi strnule zaťatými, mám nutkání sebou neustále vrtět a škubat, zatímco všechny ostatní, jak se zdá, leží spokojeně na zemi a naslouchají utahané cvrlikavé melodii, do které naše lektorka Persephone něco pronáší hlubokým monotónním hlasem. Poskládat kolena do pozice lotosu pro mě taky znamená neustálý boj, bojím se, že si zpřelámu nohy, a pozici pluhu provádím značně polovičatě. To, že se v úterý věnuju duchovní stránce svého života, také znamená, že se ten den v týdnu nevidám s Marcusem. Miluju ho natolik, že nesnesu nevidět ho každý den, a musím se nutit dělat i něco bez něho, protože nemá rád příliš citově závislé ženy.

Marcus mi sem tam zavolá a prosí mě, abych se tak ukrutně nesnažila dostat se do kondice, a láká mě místo toho k sobě domů na obrovské množství čokolády a spoustu červeného vína. Klidně si o mně myslíte, že jsem slaboch, vždycky totiž nakonec podlehnu, i když se občas snažím kalit vodu tvrzením, že k němu nepůjdu. Jenže on mi na to zdráhání nikdy neskočí, protože moc dobře ví, že si mě lehce dokáže obtočit kolem prstu. Mimoto sklenka vína je dobrá na srdce. U těch dalších čtyř, které mi následně vždycky protečou hrdlem, už si nejsem tak jistá. I dva dílky hořké čokolády denně jsou zdraví prospěšné. Zvyšují hladinu endorfinů a antioxidantů, což je tělu určitě ku prospěchu. Jak často se věda mýlí? No? Takže tím, že dál piju víno a jím čokoládu, pro sebe vlastně dělám víc, než když riskuju, že se zraním při lekci jógy. Přiznejme si pravdu: je jedno, jestli je to vědecky dokázáno, či ne, u většiny lidí krabice čokolády nad hatha jógou zvítězí, a já nejsem výjimkou.

Můj přítel si je dobře vědomý toho, že svodu peprmintových bonbonů v čokoládě neodolám – a ani jemu. Ale přestože jsem se celý den dlouze snažila hypnotizovat svůj telefon a doufala jsem, že mě Marcus

i tentokrát uchrání před vleklými mukami v pozici trojúhelníku, neozval se mi. Tak jsem mu párkrát zavolala já, asi tak desetkrát, ale pak mě napadlo, že by si mohl myslet, že jsem jím posedlá. Stejně hovor pokaždé spadl přímo do hlasové schránky.

Rozbaluju jeden Toffee Crisp, který mám pro případ nouze ulitý v kabelce, a pouštím se do něho. Když cvičím na lačný žaludek, dokonce i jógu, cítím se slabá. Abych byla upřímná, nedávno jsem objevila slast, kterou poskytuje jednodruhová plantážní čokoláda. Zbožňuju čokoládu ve všech jejích podobách, ale v poslední době pocituji vášeň vůči luxusní čokoládě, která se vyrábí z vybraných kakaových bobů pocházejících z jediné plantáže. Ta může být kdekoli na světě – na Trinidadu, Tobagu, v Ekvádoru, Venezuele, na Nové Guineji. Všechno jsou to exotická místa. To je naprosto nejlepší čokoláda. Něco jako Jimmy Choo ve světě čokolády. I když lanýže jsou nelítostná konkurence. (Přísně vzato, lanýže jsou cukrovinky, a ne čokoláda, ale mám pocit, že mluvím jako přílišný nadšenec a že to může ostatní nudit.) Takže protože nechci vypadat ve věci čokolády jako snob, spořádám i tyčinky Mars, Snickers a Double Decker, a ne málo. Jako mnoho dalších bezvadných lidí jsem vyrostla na stravě od Cadbury a Nestlé, nejradši jsem měla Milkybar a Curly Wurly. Mimochodem, oba druhy tyčinek se během let dost zmenšily. Dneska už je zklamáním i Walnut Whip. Už nejsou, co bývaly. Což mi ovšem samozřejmě nezabrání je jíst, říkejme tomu průzkum trhu.

Honem chroupám poslední kousek Toffee Crisp a rozrážím dveře. Vesele pozdravím recepční, mladou hubenou holku jménem Becky, která vypadá, jako by jí pokušení ve formě čokolády nesmělo přes práh, a procházím kolem ní směrem k šatnám.

„Jé, Lucy,“ volá na mě. „Jóga dneska není. Persephone si hnula se zády.“

To není zrovna nejlepší reklama na jógu, že ne? „Zatraceně,“ reaguju. „A já se zrovna moc těšila, jak si pěkně narovná tělo.“

„Můžeš jít místo toho na lekci fit ballu,“ navrhuje mi Becky. „A vždycy je tu taky posilovna.“

Oba návrhy vypadají jako dost velká dřina. Mám ráda jógu proto, že

člověk může předstírat, že tvrdě maká, zatímco ve skutečnosti se moc nesnaží. Když na lekci aerobiku přestanete poskakovat, všichni si toho všimnou. Když usnete na józe, všichni si budou myslet, že hluboce meditujete. „Dneska nejspíš cvičení vynechám,“ oznamuji jí tónem, jako když mi to vadí. Nechám pozici ševce ševcům, napadne mě škodolibě. Pak vložím do hlasu empatii. „Doufám, že je Persephone v pořádku.“

„Za pár dní tu zase bude.“

Takže co teď? Mohla bych vyrazit do Space Baru a dát si s kluky drink. Nabídka vodky s čokoládovou příchutí je hodně lákavá. Ani myšlenka na to, vyjít si do společnosti s Idolem, mi není proti srsti, ale to bych musela od něho a ostatních chlapů z obchodního poslouchat spoustu lechtivých narážek a vtipů na jógu. Idol by se mě možná pokusil opít a následně svést nebo bych se možná já – opravdu jen možná – *mohla* pokusit svést jeho. Ne, nemůžu tam jít. Targa si velmi zakládá na upevňování vztahů v kolektivu, což často zahrnuje také konzumaci alkoholu a tím i riziko, že situace dospěje k ostudě, vyhazovu a paragrafům týkajícím se sexuálního harašení. S Idolem se uvidím zítra v kanceláři a mimoto chodím s báječným mužským.

Mám ještě druhou možnost. Marcus bydlí nedaleko odsud. Můžu zase hupnout do metra a svého přítele mile překvapit. Zvažuji obě alternativy a zvolím Marcusovo vřelé objetí. To je o moc rozumnější. Myšlenka na setkání s mým drahým milovaným mi znovu vlévá krev do žil. To je to pravé, rozhodnu se a vyrazím za ním.

Kapitola 4

Marcus vlastní velký byt v posledním poschodí jedné z oněch úžasných georgiánských budov v trendy čtvrti Londýna. Koupil si ho minulý rok. Tím se dostáváme k tomu, co mi dělá starosti. Doufala jsem totiž, že až Marcus vyspěje natolik, že ho omrzí bydlet ve sdíleném bytě se třemi dalšími chlapy, začneme bydlet spolu, jenže on prohlásil, že na to ještě není připravený. Ale dal mi klíč, což jsem odjakživa považovala za osudový moment, jako že v ten vztah můžu věřit. Mimoto mě ujistil, že ten byt je výbornou investicí pro naši budoucnost. Až se sestěhuje – a jsem si jistá, že k tomu jednoho dne dojde –, bude mít Marcus v této nemovitosti uložený určitý kapitál, který budeme moci použít jako vklad na náš vlastní dům. Marcus se dobře vyzná v investičním plánování. Stejně jako Chantalín manžel zastává velmi dobře placené místo v City a je naprostý workoholik. To je jeho život: jeho práce. A taky já, samozřejmě.

Marcus je krasavec. Je to nádherný blondák, mám velké štěstí, že mám přítele jako on. Občas, když mě opouští pocit jistoty, si nedokážu pomoci, myslím na to, že na něj nemám, že je mimo moji ligu. Pro holku, která vyrůstala s přezdívkou „Buclík“, je překvapivé, když si najde přítele jako Marcus. Tomu stačí jen vejít do místnosti a pohledy všech žen – a někdy i mužů – se upřou jeho směrem. Můj vzhled je spíš průměrný, nejsem zrovna ošklivá, ale podívejme se na to takhle: i kdyby si nějaká agentura vyhlížela na ulici poněkud vyzrálejší a plnoštíhlejší modelku, mě by nevybrala.

S Marcusem jsme se seznámili v knihkupectví, což mi vždycky přijde hrozně romantické. Kupovala jsem si výtisk *Pýchy a předsudku*, abych nahradila ten svůj, už notně ohmataný, a on si kupoval *Svinská města: 50 nejhorších míst k životu ve Spojeném království*. Byla to láska na první pohled. No... aspoň z mé strany. Marcus mě požádal o te-

lefonní číslo, ale trvalo mu měsíc, než mi zavolal. Každý den jsem si přála, aby se ozval. Později se mi přiznal, že na mé číslo narazil náhodou, když projížděl seznam kontaktů v mobilu, a protože zapomněl, komu patří, ze zvědavosti na něj zavolal. Z mého pohledu to byl můj šťastný den.

Otáčím klíčem v zámku a volám, jak to dělávám pokaždé: „Ahoj, miláčku, jsem doma!“ To je takový náš vtip.

Vítá mě báječná vůně jakéhosi kořeněného pokrmu. „Ňam.“ Neuvědomila jsem si, jaký mám hlad. Dneska jsem snědla jen čokoládu, čokoládu a ještě čokoládu, prostě žádná změna. Ve chvíli, kdy vstupuju do obývacího pokoje, Marcus vychází z kuchyně. Má na sobě zástěru a mává dřevěnou vařečkou.

„Co tu děláš?“ ptá se.

„Tím chceš říct: ‚Ahoj, zlato, miluju tě!‘“ říkám a pouštím tašku s věcmi na cvičení na zem. Jdu k němu, že ho políbím. „Voní to úžasně.“ Objímám ho kolem pasu a tisknu se k němu. „Tos na mě zapůsobil. To bys měl dělat častěji. Co vaříš?“

„Ale, nic moc,“ odpovídá roztržitě.

„Ňam.“ Otrů prstem vařečku, naberu na něj trochu lahodné omáčky a olíznu ho. „Je toho dost pro dva?“

„Ano. Přesně pro dva.“

„Tak to je skvělé.“

Volnou rukou mi odtáhne ruce, které ho objímají kolem pasu. „Popravdě řečeno někoho čekám.“ *A nejsi to ty*, usuzuju podle tónu jeho hlasu.

„Ale?“ Vrací se do kuchyně, následuju ho a nedokážu zakrýt zklamání. Je to úžasná místnost, samá nerezová ocel a matné sklo, přesně taková, jak by to mělo vypadat v mém fitku. Pro Marcuse až moc přepychová, protože obvykle jí jen hotovky nebo jídlo, které si přinese s sebou. V kuchyňských skříňkách nic nemá, jen spoustu klučkových hraček, které nikdy nevyužívá. Teší mě, že objevil radost z vaření. Zatímco se točí kolem plotny, pátrám v ledničce. „Kdo přijde?“

„Někdo z bývalé školy,“ vysvětlí mi.